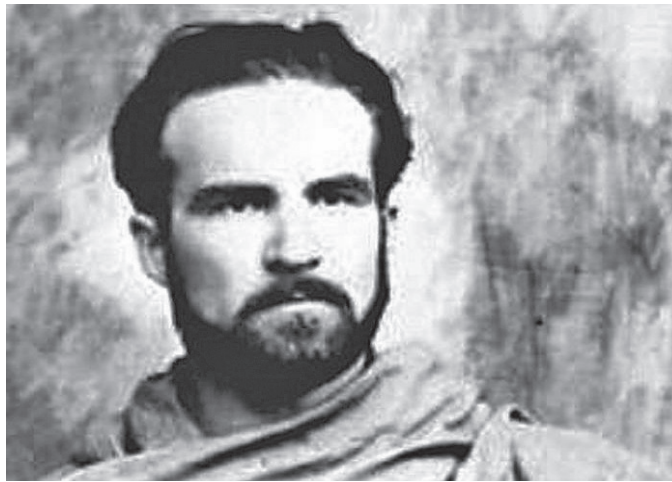

al său, senatorul de Illinois Charles Percy, Eliade a acceptat foarte târziu cetățenia americană, la vârsta de aproape 74 de ani. Atunci, Percy a făcut un fapt fără precedent: a convocat ad-hoc Congresul și a cerut aprobare ca să-i fie acordată cetățenia românului Mircea Eliade pentru merite deosebite. Votul pozitiv a fost dat în doar două minute! Eliade era venerat de americani, iar după această formalitate au început să curgă onorurile, premiile, invitațiile, povestește Pleșoiu. Numai că, deși la Chicago se aflau peste 100.000 de români, mulți nici nu bănuiau că trăiesc în același oraș cu genialul Eliade. Ba mai mult, după moartea sa, chiar și la Chicago University, puține lucruri mai aduc aminte că Mircea Eliade a înființat catedra de istorie a religiilor care-i poartă numele. La moartea lui, prin testamentul scris în ultimele zile de viață, scriitorul își sintetizase ultimele dorințe în doar trei fraze: să fie înmormântat de un preot negru, lucru care s-a și întâmplat, fiindcă serviciul funerar a fost oficiat de arhiepiscopul de Canterbury, care era de culoare, și irlandez; a doua dorință era să fie incinerat; a treia cerea ca manuscrisele să ajungă la prietenul său Petru Culianu. După

moartea timpurie și absurdă a acestuia, manuscrisele lui Mircea Eliade au ajuns în proprietatea Universității din Chicago, care le-a donat muzeului Luvru. A fost fascinantă relația dintre maestru și acest discipol, pe care Eliade ajunsese să-l considere "singurul prieten căruia am atâtea de spus", discuțiile dintre ei purtându-se de la egal la egal.

În casa Eliade nu exista televizor

Scriitorul trăia într-o simplitate emoționantă, ducând o viață lipsită de complicații. Nu conducea mașina, nu avea televizor, nu posedea cunoștințe tehnice de nici un fel,

nu-l interesa nici dacă o editură sau alta îi publica sau nu cărțile. Ca profesor titular la The University of Chicago avea un salariu de 2.500 de dolari pe lună și, probabil, mai primea ceva bani, pentru conferințe, interviuri etc. În multe seri, în casa Eliade aveau loc lecturi literare la lumina lămpii; alteori, soții frecventau "ceaiuri literare" sau mâncau la clubul universității. Așadar, nimic monden, nimic spectaculos. Cei apropiați știau că adoră mâncărurile românești-sarmale, ciorbă de perișoare, chifteluțe -, pe care le avea tot timpul în casa prin grija lui Stelian Pleșoiu și a altor apropiați. Altfel, maestrul nu putea să trăiască fără

pipă, aproape că dormea cu ea. Și Christinel fuma foarte mult. La un moment dat prefera unele dintre cele mai tari țigărete. Se numeau Caporal, erau extrem de tari, preferate de soldații francezi. Ea le fuma cu plăcere, deși doctorul îi spunea adeseori: "Christinel, lasă-te de fumat că ai să mori!". La care ea avea răspunsul preferat: "Doctore, dacă renunț, am să mor și nu invers!". Doamna Eliade era opusă soțului, era distinsă și foarte frumoasă, cu trăsături remarcabile, avea ochi albaştri, era foarte autoritară, întotdeauna se punea pe post de șefă în casă. Timbrul vocii de comandă, punea pe toată lumea ... Mircea Eliade era foarte delicat, tolerant, dar soția lui avea o personalitate vulcanică. Soții Eliade vorbeau românește, acea română curată, fără cuvinte sau expresii savante, ba chiar cu un ușor accent moldovenesc. Le plăcea la nebunie să folosească expresii moldovenești și olteneste, povestește "omul de casă" venit de la București, care mărturisește că asculta "fascinat poveștile lor de la Tecuci, Costești, Niculițel sau din Oltenia, povești despre boieri, despre pământ, despre moșii și alte asemenea".

Dan Marian

